

متن پرسش

سلام علیکم: استاد همانطور که فرمودید در دعای جوشن کبیر باید اهل البیت (ع) را در نظر داشته باشیم، که کاملاً صحیح است. ۱. در مثال اسم عظیم این درست که ما به اهل البیت (ع) به عنوان مظهر اسم عظیم نظر داریم و در دعای جوشن به خود اسم عظیم منتقل می‌شویم؟ یعنی وقتی می‌گوییم یا عظیم یعنی خدایی که عظیم است؟ و لب کلام: وقتی جوشن می‌خوانیم داریم خدا را می‌خوانیم یا اهل البیت (ع) را؟ ۲. در نظر داشتن اهل بیت (ع) هنگام دعا یعنی همان جهت گیری قلب به سوی اهل البیت (ع)؟ یعنی ممکن است هنگام دعا توجه خاص به اهل بیت (ع) نباشد ولی جهت گیری باطن به سوی اهل بیت (ع) باشد همین کفایت می‌کند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- در ادعیه مسلم فقط خدا را می‌خوانیم ولی اگر در مظاهر، او را نبینیم و با او آشنا نباشیم خدای ذهنی و مفهومی در فکر و ذهن ما است ۲- در نظر داشتن به اهل البیت «علیهم‌السلام» باز نظر به حق داریم منتها در آینه‌ای که حق را می‌نماید همان‌طور که در مقابل آینه به آینه نظر ندارید بلکه با مظهریت آینه به آن‌چه آینه می‌نماید، نظر می‌کنید. باید قلب را برای چنین نگاهی تربیت و آماده کرد که البته کار می‌برد. رسول خدا «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» می‌فرماید: «مَنْ رَأَى فَقَدْ رَأَى الْحَقَّ» [۱] اگر کسی من را نگاه کند حق را نگاه کرده‌است. مسلماً منظور پیامبر «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» نگاه کردن به گوشت و پوست «خود» شان نیست. بلکه پیامبر «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» از نظر غیبی در مقامی قرار دارند که اگر کسی به آن حضرت نگاه کند در اعمال و گفتار آن حضرت، صفات و جمال حق را مبیند. موفق باشید

[۱] (۱) - فصوص‌الحکم، مقدمه قیصری، ص ۸۵ - جامع‌الاسرار، ص ۳۰۰.